

eP Primera fila **ICULT**

Autobiografia a cor obert

MARTA CERVERA
BARCELONA

L'actor Lluís Homar (Barcelona, 1957) assegura haver-se «buidat» en *Ara comença tot*, un llibre autobiogràfic escrit amb el periodista Jordi Portals. Des de la seva infància a Horta fins a la seva vida actual al Maresme, passant pels anys de teatre amateur i la seva intensa relació amb el Teatre Lliure, Homar repassa tant els moments de triomf (amb una menció especial a la seva encarnació de Manelic en el llegendari muntatge de *Terra baixa* que Fabià Puigserver va dirigir el 1990) com els pitjors dies, i parla amb valentia dels traumes i les inseguretats que el van conduir a teràpia psicològica. La promoció l'ha agafat en plens assajos de *Ricard III* a les ordres de Xavier Albertí, un repte al qual s'enfrontarà a principis de maig al TNC.

—¿Què ha sigut més difícil a l'hora de fer el llibre?

—Tancar el discurs. Vaig tenir un moment de crisi que va desembocar en el capítol en què demano perdó pel mal que he fet als altres i pel que m'he fet a mi mateix. Això va sorgir de la meua reacció després de revisar per primera vegada el llibre.

—¿No li va agradar?

—La primera cosa que vaig pensar va ser: «¿Qui em manava a mi ficar-me en aquest embolat? ¿Quina necessitat tenia de remoure el passat?». El capítol del perdó em va servir per trobar un punt d'equilibri amb la meua pròpia història personal. Al repassar la meua vida m'he adonat que potser les coses no van ser com jo pensava. Però no em penedeixo de res.

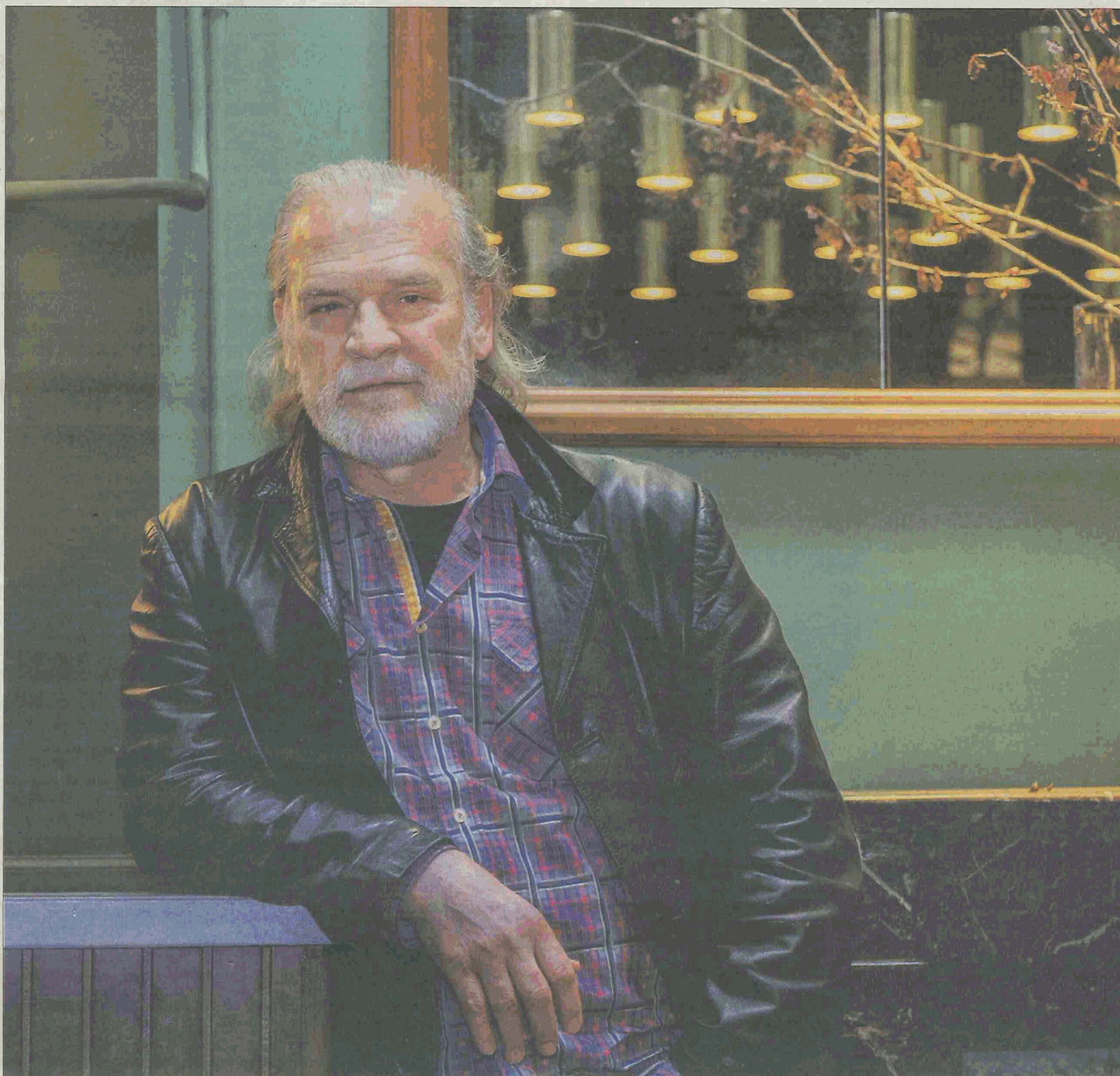
—¿Per què es va decidir a escriure'l?

—M'ho van proposar i vaig pensar que valdria la pena. La idea era fer alguna cosa útil, que pogués servir a algú com a experiència de vida. Com explico al llibre, fa molts anys que faig teràpia, explicant la meua vida. En la teràpia parles del que et ve al cap en aquell moment. I això que he fet en privat, ara ho he fet en públic amb l'ajuda de Jordi [Portals].

—Una teràpia en públic que pugui servir a altres...

—Aquesta era la idea. Jo, que encara ho tinc tot per aprendre, he tingut la sort de trobar persones que m'han ajudat. Quan feiem el llibre em vaig plantejar: «¿He d'explicar que faig teràpia?». I de seguida vaig pensar: «¿Puc no explicar-ho?». Jo no em puc explicar sense explicar que m'han ajudat, que he necessitat teràpia i segueixo necessitant-ne. I en això hi ha molts tabús. A mi m'agrada la idea d'escola, d'aprendre, i la vida és un lloc meravellós per fer-ho. La saviesa que et pot oferir la vida si vas a buscar-la és brutal.

—Parla molt bé de mestres i amics com Ariel García Valdés i Xavier Albertí, però amb prou feines esmenta els que no li cauen tan bé.



«La gelosia i l'enveja em van portar a teràpia»

Lluís Homar



«Al repassar la meua vida m'he adonat que potser les coses no van ser com jo pensava»

«Una flagrant falta d'entesa com la que vaig viure amb Almodóvar no m'ha passat amb ningú»

RICARD FADRIQUE

més una vegada i no em va semblar bé. No he tornat a fer res d'igual. Amb els anys ho veig des d'una perspectiva que em permet entendre per què ho vaig fer, i no em vull justificar. Per sort, el Lluís no m'ho va tenir en compte. El Fabià [Puigsever] em va clavar una bronca quan ho va saber.

-També explica que va sentir una gelosia terrible de Jordi Bosch. No obstant, eren i són amics.

-Que jo tingui gelosia d'algú no significa que tingui res en contra d'aquesta persona, sinó contra mi mateix. Una cosa semblant em passa amb Eduard Fernández. I parlar d'aquesta gelosia em serveix per explicar per què durant molt temps em vaig sentir malament amb mi mateix. La gelosia i l'enveja em van portar a realitzar un treball personal, a iniciar una teràpia gràcies a la qual entenc que això era com reproduir un estat que vaig viure als dos anys i mig, quan la meva mare va emmalaltir i em van prohibir veure-la diversos mesos. Ho vaig viure com una situació d'abandonament.

-I d'aquí neix aquesta necessitat de buscar sempre més afecte que ningú. ¿No ho ha superat?

-És una cosa que em segueix passant en certes situacions. Conèixer el problema no m'ha immunitzat. Però almenys ara sé entendre millor aquesta fragilitat i m'és més fàcil conviure-hi. Al final es tracta de conviure amb el que ets i sents. Com va dir el meu terapeuta una vegada: «No som responsables pel que sentim, només dels nostres actes».

-¿Com ha afectat la teràpia la seva feina?

-M'ha servit molt a l'hora d'interpretar, perquè no pots enfrontar-te a un paper des dels teus prejudicis. Per exemple, quan havia de fer *No tengas miedo*, pel·lícula on interpretava un pare abusador, tot aquest coneixement de mi mateix em va ser molt útil. A l'actuar has de submergir-te en els sentiments del personatge, i si et coneixes, saps què hi ha d'aquest caràcter en tu.

-Parla en diversos moments de l'amistat, però també de la dificultat de mantenir les amistats.

-Hi ha una part en mi que és una mica solitària. A vegades busco l'altre perquè connectar és fonamental. Però en aquesta feina vius moments molt intensos i després tot es dilueix perquè no hi ha la possibilitat d'alimentar tot aquest bon rotllo.

-¿Com porta el pas del temps?

-Ara compliré 60 anys. Complir anys és un gran al·licient. Reconec que hi ha una part coqueta en mi que fa que no m'agradi tant mirar-me al mirall perquè em veig gran. Però d'esperit em sento millor que mai. Més net, més entusiasta, més centrat.

-¿Què opina el seu terapeuta del llibre?

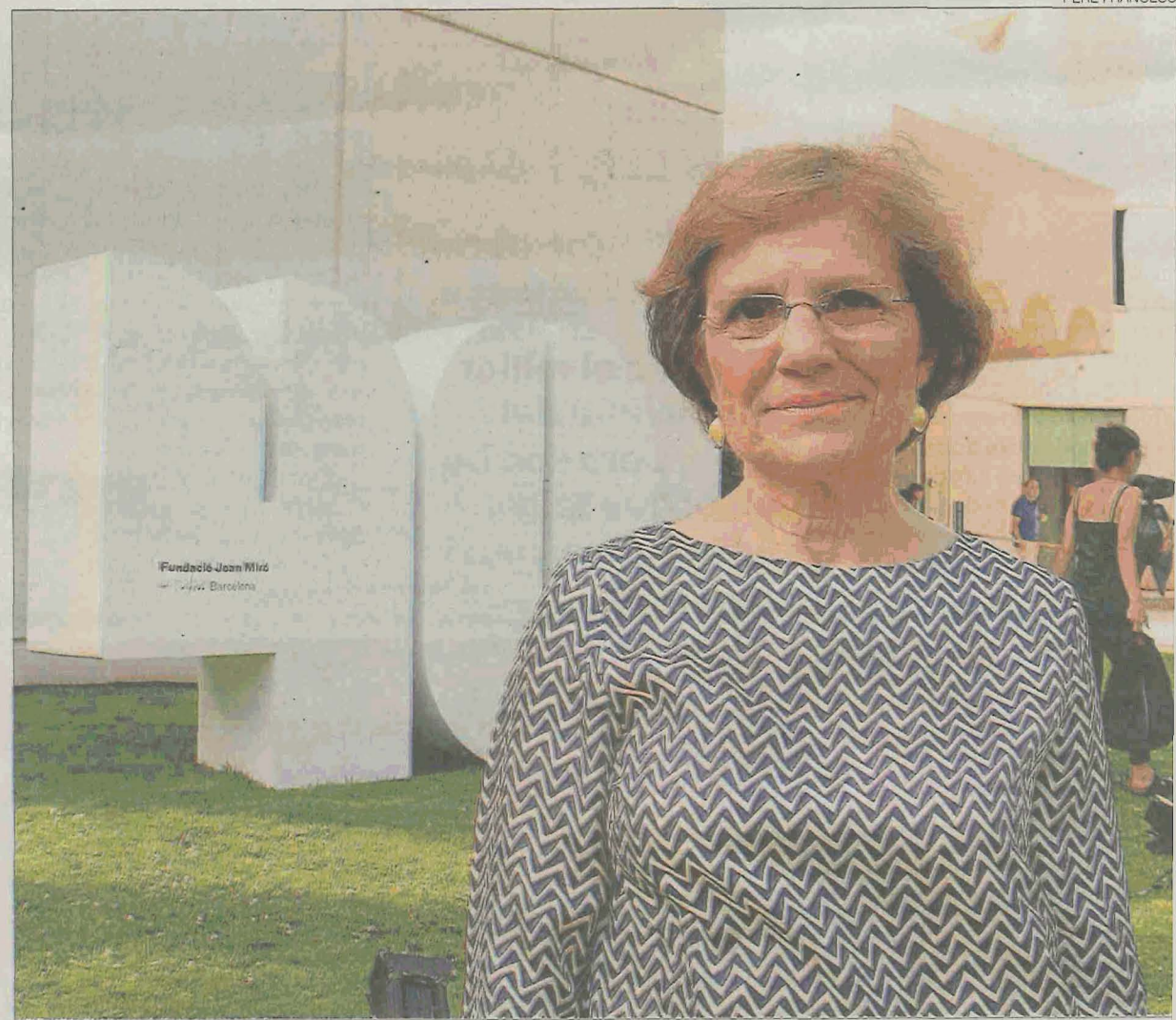
-El d'ara, que és de Pamplona, encara no l'ha llegit. ≡

37 ANYS AL CÀRREC

La Miró treballa en el relleu de Malet

► La directora ha comunicat la seva intenció de jubilar-se

PERE FRANCESCO



► Rosa Maria Malet, directora de la Fundació Miró des del 1980.

NATÀLIA FARRÉ
BARCELONA

Rosa Maria Malet (Badalona, 1948) ha decidit jubilar-se i deixar la direcció de la Fundació Miró, càrrec que exerceix ininterrompudament des del 1980, quan va substituir Francesc Vicenç. La responsable del centre feia temps que sospesava la seva retirada, però ara ja ha comunicat la seva voluntat al patronat de la fundació, que està treballant en com afrontar el procés de relleu de la manera menys traumàtica, ja que la directora suma gairebé quatre dècades al capdavant de la institució realitzant una bona feina.

Queden per decidir encara els temes de la successió i la forma d'elecció del nou responsable del museu, que pot ser un procés de selecció o un concurs internacional. Aquests i altres detalls s'estan abordant en diverses reunions. D'això es va tractar en l'última re-

unió del patronat, celebrada a finals de març, i se'n parlarà en la pròxima, que tindrà lloc ben aviat. És una reunió extraordinària, encara que al centre prefereixen parlar d'una segona part de la realitzada al març, i tampoc és clar que d'aquesta surti cap decisió definitiva, ja que a la fundació insisteixen que no serà un relleu ni fàcil ni ràpid. I que no hi ha temps marcats.

La degana en la direcció dels seus barcelonins és llicenciada en Filosofia i Lletres en l'especialitat d'Història de l'Art per la Universitat de Barcelona, i una gran coneixedora de l'obra de Joan Miró. Ha publicat diversos llibres sobre l'artista i ha comissariat algunes exposicions. Va començar treballant a la fundació el mateix any de la seva creació, el 1975, primer com a ajudant de conservació, després com a conservadora i, finalment, el 1980, va accedir al càrrec de directora. Primer provisionalment per substituir Francesc Vicenç, que va demanar una excedència, i després de for-

ma definitiva. També és membre de l'ADOM (Associació per a la Defensa de l'Obra de Miró), creada el 1980 amb la intenció de protegir, desenvolupar i promoure el coneixement del treball de l'artista, i l'encarregada de certificar l'obra gràfica de l'artista de les *Constel·lacions* per decisió de la Successió Miró.

ÚLTIMS PROJECTES // Durant aquests 37 anys al capdavant de la fundació, Malet ha complert amb l'objectiu de transformar la institució com a focus de referència de l'obra de Miró i, a la vegada, difondre la creació de joves artistes. Ho demostra l'Espai 13, i tots els curadors que van debutar a la sala i que ara són autors reconeguts. A més, més d'aconseguir que el centre autofinanci el 80% del seu pressupost, 8 milions d'euros. Entre els seus últims grans projectes figura el dupte entre el 40è aniversari de la institució: la remodelació de les sales i la col·lecció permanent per tornar a l'esperit original de l'edifici projectat per Sert. ≡

-Afortunadament és poca la gent amb qui no m'he entès. Sempre he sigut un bon alumne. I, en general, si he tingut algun conflicte, al cap dels anys l'he resolt.

-¿Amb Almodóvar també? El capítol que li dedica es diu *Del cel a l'infern*...

-El rodatge de *Los abrazos rotos* va ser un cas flagrant de falta d'entesa, i mira que era la meva segona pel·lícula amb ell i que en la primera [*La mala educación*] no vaig tenir problemes. Una situació com la que vaig viure amb ell no m'ha passat amb ningú.

-¿Li ha enviat el llibre?

-És que no llegeix en català [riu]. Quan surti l'edició en castellà al maig l'hi enviaré. No he tingut cap intenció de passar comptes amb ningú. Una altra cosa és que algú es pugui sentir molest...

-Va donar un cop de puny al director Lluís Pasqual en ple assaig d'Al vostre gust.

-Què quedí clar que ho vaig fer no-